د پتنګانو په لور

Download from:aghalibrary.com

پل د رهـنما په پله كه ږدي، نو هـم ديده يې ږده
پټې سترګې پټې خولې په نورو پسې سيوري ځي

(۱)

دا بيت مې د ښوونځي له وخته په ذهن كې دی، هغه مهال يې شاعر رامعلوم نه و، خو څو كاله وروسته راته څرګنده شوه چې دا رنګه شعرونه د استاد محمد صديق پسرلي وي.

د استاد «غزلبڼ» مې څو ځله لوستی، په هر ځل لوستلو مې يې نوې دنيا موندلې ده، سږ كال چې مې بيا لوست، د ځان لپاره مې ځينې بيتونه په كتابچه كې ترې وليكل، وروسته فكر راسره پيدا شو چې راشه كمپيوټر ته يې كړه او د انټرنټ له لارې يې تر دوستانو هم ورسوه...

(۲)

استاد پسرلی دقيق شاعر دی، حكيم شاعر دی، له كلماتو سره يې احساساتي چلند نه دی كړی. دده شعر بايد درک شي...

درک د حس تعبير او تفسير دی...

د پسرلي صاحب شعر يوازې په حس كولو باندې نه شو راغږولی.

دده پر شعر، فكر پكار دی.

بايد معنا پكې كشف شي؛ ځكه معنا ادراكي شی ده...

استاد سيوري په خبرو راوستې... د تسلې په يوه جمله پسې يې سل ځله په زړه يادونه را چڼلې دي... د چنار په وچو لاسو كې يې دعا ليدلې... د حيا په وزرونو يې د رنګونو د الوتلو روايت كړی...

او بالاخره يې شعر ليكلی دی...

اروا يې دې ښاده وي!

مصطفی صفا

۱۳۹۵/۵/۲۰هـ ل

لږ مې مدرسې ته د جلوو چې سر ور بېرته کړ
پیر د طریقت هم یو ساده ماشوم د حسن ؤ
(غ: ۹۰۰مخ)

چې مینه د انسان یې زړه کې نه شي ځایپدلای
له خدای سره د عشق پوچه دعوا یې یعنې څه؟
(غ: ۳۸۲)

پوه شـوم پسـرلیه د عـزت په لار
سر کې د لښکر ځي علم پټه خوله
(غ: ۲۰٦)

یو حیوان په ټول عالم کې سړی نه شو
دا انسان دی چې په خپله ځناور شي

(غ: ۱۷٦)

نه تنـــهـا نـالـه مـــو زیــر او بــم پــورې تړلې ده
مـینې مو رشته په درســت عالـم پورې تړلې ده
دوه ورځــې ژوندون دې خـــدایه دلته راکاوه ولې
یوه خــوا، بله خــوا یې چې عـدم پورې تړلې ده
څنګه به عیار کړې له شپو ورځو سره ذهن څوک
هــره خوشـــحالي یې په یوه غـم پورې تړلې ده

(غ: ۱۲۳۵)

خـدایزده تقاضا به وه د میني که مـنشا د ناز
بې له کـومه جـرمــه لکه ستوري ځړېدلي یو
هرڅو که سپرلیه سر ترپایه اور اوبه کړو عشق
بیا هم لکه شمې خــپلو پښو ته څڅېدلي یو
(غ: ۹۲۱)

هره یوه لحـظه مــې له بایللــو فــرصـتونو نه
دوړه شوه د لارې په اخیستې پل کې پاتې شوه
(غ: ۹۱۴)

ترڅو چې لار وي پاتې د جرس غوندې سپرلیه
فریاد د سوي زړه دې تر هغو مه کېنوه

(غ: ۱۱۴۳)

ګومان د مازیګر د سیوري مه کوه په ما
چې قد به یې د نورو په نګاه کې لویوم
د خم په پښو کې رغړم که مې کین ووځي له زړه
دا یو ثواب په غبره د ګناه کې لویوم
په سهوه مې ډېر مه نیسه د سوي زړه مالکه
څو تاندې تجربې په اشتباه کې لویوم

(غ: ۸۲۰)

شوخ ماشومان کوربانه باسي د مېلمه له خونې
چې ياد دې راشي اسويلي باسمه ستا له غمه

(غ: ۸۰۴)

مـه وهـه بـېواکه چـيغې، سـر له کاڼو مه وهه
واوره به خدای ويلې کړي، آبشاره ته به پاته يې

(غ: ۷۹۱)

راغلو له عدمه، خــو په هر قدم
ګورو، عدم بيا غېږه پرانيستې ده

(غ: ۷۶۷)

په څه هوس، په کوم هدف، د څه لپاره درومو؟

د هېرې سيمې مسافـــر، په ورکه لاره درومو

په دې ساحل کې مو د ژوند نښانې ونه ليدې

لـکــه د بحــر څـــپې بـېرته لــه کناره درومو

ليونې زړونه په پښو کړي د يوې منډې هوس

د برېښکۍ په پله بېـديا ته چې له ښاره درومو

(غ: ۹٦۲)

چې د ناز سروه مې د سترګو مخ ته ودرېده

له هغه وخته مې په زړه کې وه ولاړه چيغه

(غ: ۹۵۹)

یوه د تسلې جمــــله مې گــوتــو ته رانـغــلله

سل ځلې مې ستا یادونه زړه کې را چڼلي دي

(غ: ۹۸۴)

تل به لکه شــمه پــښه پر ځای سوځي

څوک مه شه گمراه په خپلو اوښکو کې

(غ: ۹٦۹)

ژبه مې شوه گونگه د جلوو بې شمـــېره ژبو ته

زه لکه د سین کاڼی د شور په منځ کې غلی یم

(غ:۹٦۰)

نه کېږي په بې حســو څـه اثر کیسې
خاورو ته یو عـمــر وکړې لمر کیسې
سین له تللــو پرته څه لـــیدلي دي؟
درست عمر یې اورو د سفر کیسې
(غ: ۸۵۴مخ)

په مړینه مې هم نه لوېږي اوس زړه ته هوسایي
چــې ژونـد لــکه سـېلاب په اضــطراب تــېروم
(غ: ۸مخ)

ستا لاره به ګوري، د وفا په انتظار به وي
سل ځلې که شنه وابښه زما له ګوره ووتل

(غ: ۷۴۶)

د ژوند پاڼې بې لوستو اړوم په دغه فکر
چې مرګ به د بل فصل ابتدا وي که به نه وي؟

(غ: ۷۳۵)

سکوت د نیمې شپې چې مې په سر اخیستی دی
آرام مې لکه سین رانه بستر اخیستی دی

(غ:۷۳۲)

يو نفس ژوندون ته خومره لومړ وي

هر پلـو چې گورو قفس اېښی دی

(غ: ۵۸۳)

د چا د کور مخ ته به ناځي لکه زښی طاووس

د چا په گور به ږدي گلونه په زړه ستړی بهار

(غ: ۱۲۴۳)

څه ځای د حيرانۍ نه دی چې گاز هم اوبه کېږي

مـړو اوښـکو ته مـې وگوره آواز هم اوبه کېږي

(غ: ۱۲۱۳)

ما ته، تر پرتو کاڼو د لارې دوړې ښې ښکارې
نـه وینـم د پورتـه الــوتلــو زور په تیـږو کـې

(غ: ۹۳۵)

د فوارې په پله مې پیل کړ د غوښتنو سفر
په هر قدم مې ببرته پښو ته رالوېدلی یمه

(غ: ۹۳۱)

وهم د سفر د سین څپې وارخطا کړې دي
ځکه بدرگه ورسره استوم یو څو اوښـکې

(غ: ۹۲۷)

مینه کې چې وکړي څوک اودس په خپلو اوښکو
لمـــونځ يې ادا کــېږي، په ولاړو لکــه شـــــمه

(غ: ۸۸۹)

شور مې شاته پرېښود چې د ژوند له ښاره ووتم
پټه خـــوله لـــه ښـــاره لکـــه تللـــې لاره ووتم

(غ: ۱۰۴۹)

اوښکې يې مه گڼه سېلاب شو، د زغم بند يې يووړ
زړه کـــې تـناكـــو چـــې د عـــمـــر لـــه آزاره ژړل

(غ: ۱۰۳۹)

دا تېرى بخښلاى نه شي مينه په درشل د ناز
خپلو بې فكريو ته چې كله د خداى كړه وايو

(غ: ۹۲۲)

څه ښويه آيينه نه يم چې هر څه دې كړم هېر
يادونه دې په زړه باندې كـــــيندلي گـرځوم

(غ: ۹۳٦)

ورک وي چـې تنها وي په اسبابو متكي خلک
چا وي چې پيدا لكــه مېږى سپكې وزرې كړه

(غ: ٦۴۸)

په سلو ژبو چې سوسن په بڼ کې پټه خوله ؤ
پوه شوم د خپل ښایست نشه اخلي له ګله ژبه
دومره چې ژر ژر په هر دم په بله بله اوړي
ته وا زده کړې يې له خپل خواره وربله ژبه
که روڼې اوښکې دې سپرلیه ترجماني نه شي
پټو دردونو ته لفظونه لري کله ژبه

(غ: ۴۴۲)

هیلې زړه ته راشي، خو په شمار يې کله پوه نه شوم
دا وحشي کوترې چې څو شمېرې الوتلې وي

(غ: ۵۲۶مخ)

هېر يې کړل سپرليه ظالمان په موړ
واک چې د مظلوم گوتو ته ورغی

(غ: ۳۹۹)

د مـراد مـزله تـه هـرڅـوک ورنـژدې شو
يو پښتون لکه ميخ شوی ټغر پروت دی

(غ: ۷۰)

چې په خپله دې تور کـړی د خـپل آل مخ
اوس د سيوري غوندې مښه په دېوال مخ

(غ: ۵۷۵)

لکــه آواز د آرزوگانـو په هــوا درغلــم
لکه سېلاب ببرته په خپله غاړه وړم جنازه
(غ: ۱۱۰۳)

چې د وینا فرصت یې راکړ حـــیادارو لـېمو
په غلبېل زړه کې مې یوه گیله هم پاته نه وه
(غ: ۱۰۹۴)

د صـــحرا لوی زړه یې ساتلی شي راز
مجنون چې پټې کړې له ښاره سترگې
(غ: ۱۰۷٦)

ســترګې د ګلــونو مــې سحــر واړه لنــدې لیـدې
دا خـنګه دستور دی چې تر پېښې یې غم وړاندې وي
ځــان ګــڼو یـوازې چــې د مــرګ په پــوله وخــېژو
وبه ګــورو مــوږ نه به هــم زښــته عالم وړاندې وي

(غ: ۱۲۷۷)

نرم زړونه بویه د لطیف حسن ساتلو ته
ډېر دي آیینې کې د ادا ګلونه وکــړل

(غ: ۸۹۸)

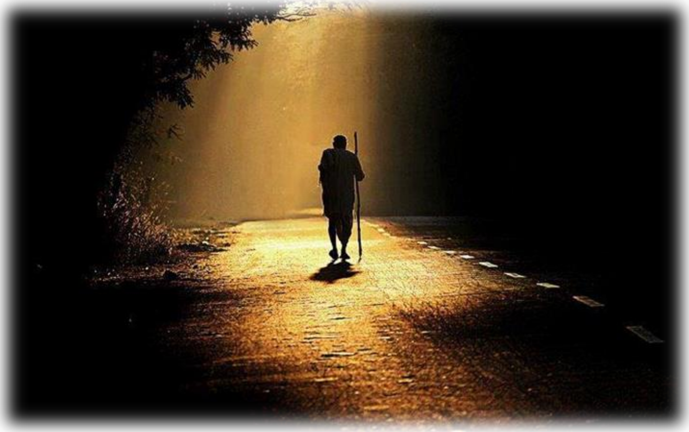

څه سیوري نه یو چې غرمه تللي، ماښام راګرځي
چــې مــو لــه چـــا زړه لټېدلی لکه ساه تللي یو

(غ:۱۲۵۲)

که خوښ یو که ناخوښ یو ورسره شاربو به اړ یو
چــې غـــاړې ته راولـــوېده تر ګــــوره زنـدګي

(غ: ۱۲۴۹)

دنـیا او عقـبا دواړه وي پرتې پوله پر پوله
خو دومره لږ واټن هم د کلونو مزل غواړي

(غ: ۱۲۶۱)

ژوند څه وُ؟ پس له عمره ایله اوس دومره شوم پوه
چـې اخـیستې مـې پـه خـپلو اوږو خپله جنازه وه
(غ: ۵۵۵مخ)

خیر که آباد نه شوم، مه مې کړې په خوله د بل
چېرته د پسه خپله ساه، چېرته د قصاب پوکل؟
(غ: ۳۴۲)

سـپرلـیـه داسـې غلط بینو رانـه ورکـه کـــړه لار
کوم چې پېریان ورته ښکارېږي، خو انسان نهویني!
(غ: ۲۸۹)

يعقوب که په خپل زوی پسې شو ړوند عجبه نه ده
کـيسه کـوه د هــغه چـــې ولــس پســـې ړندېـږي
(غ:۱۱۲۲)

پېټه خوله فرياد د زړه د زړه غوړونه ښه اوري
سوي نفــسونه مې هم ســتړي جرسونه دي
(غ: ۱۱۱۰)

ځاځکي د باران نه يو چې سيل شو، ځو
ســتا په لــوري خـوند کـوي تنــها سفر
(غ: ۱۲۸۶)

ځو بلې شمې به ترې وبوټېږي

د تا په غــولي کـه يو پل وکړم

(غ: ۱۲۶۲)

ښايي له خــاورو يې تر حشره زقوم وبوټوي

که مې له ځانه سره يوسم ګور ته دا غمونه

(غ: ۴۵۰)

تشه دعا چې عمل نه وي غـولـول دي د ځان

د چـنار پاڼو ګـوري وچ کـړل په دعـا لاســونه

(غ: ۱۱۳۳)

ژوند یوه پېچلې معما وه، مرگ یې بله غوټه
نه څوک د مینې په راز پوه شو، نه په راز د حسن

(غ: ۸۰۸)

درست عمر مې غم نه دی سرېدو ته زړه ورکړی
بیا هم لکه دېوال د بتې خام پاته یمه

(غ: ٦٧٨)

له ځانه وتای نه شم، چا ته ورشم، چېرته لاړ؟
درست عمر په خپل زړه کې د آرزو پلونه وهم

(غ: ۱۱۴۸)

ته د استـــغنا سـمـا او زه د تمـنـا دنيـا
نه پوهېږم خدايزه چې په څه سره ملګري يو؟
(غ: ۲۴۸)

مـې مـګر غـمونه زمـوږ پاک په غاړه واړوي
سېل شي يو جهان خلی خاشاک په غاړه واړوي
(غ: ۷۰۳)

پردېسی چې وچه پاڼه د خزان کړم
جنازه مې مګر باد په اوږو واخلي
(غ: ۶۹۸)

Download from:aghalibrary.com